

V zvoniku je zapel veliki zvon slovesno „Ave“, nebo je na vzhodu zažarelo, zbor nebrojnih pevcev je zapel najlepšo jutranjico, najlepši pozdrav, solnce je priplulo na obzorje, v deželo se je pa pripeljal tako lepo, tako slovesno cvetoči majnik.

Žalko.

To bo gledal . . . !

Mladi Maklen je moral, kakor toliko drugih, v Ameriko, da si opomore. Izprva je večkrat pisal domov, pošiljal pozdrave ženi, otrokom in očetu, tudi kak denar je prišel iz Amerike v Maklenovo hišo, potem je pa kar utihnil. Več ko pol leta že ni dal glasu o sebi. Doma jih je jelo skrbeti, kaj bi se mu bilo primerilo; začeli so naročati pri drugih hišah, pri katerih so tudi imeli svojce v Ameriki, naj pišejo, kaj je z Maklenom, pa dobili so odgovor, da se je premaknil nekam daleč drugam, drugega pa ni povedalo nobeno pismo.

Vesela velikanoč je bila zato pri Maklenovih pusta . . . Vsi so bili v nedeljo doma, in otrokom se še pirihe sekati ni ljubilo. Kako neki, ko so se mati in stari oče tako klaverno držali! Toda velikonočni ponedeljek, ta je bil pa drugačen.

Zjutraj je bila sosedova Samijarjeva Franca v Šmartnem pri sv. maši, ker so imeli doma samo eno duhovno opravilo. Iz cerkve grede sta šla za njo dva možaka. Začetskoma se ni zmenila, kaj govorita, potem je pa začela vleči na uho, zakaj zdelo se ji je, da se pomenkujeta o važnih rečeh.

„Tako, sinoči si torej prišel?“

„Osem je bila že proč, pa sem dejal — seveda ves truden in zdelan sem že bil daljnje vožnje, kaj bom po noči hodil, pa sem raje prenočil pri teti.“

„Trav si storil. Ni nič varno tako-le z denarjem hoditi po temi. Ali si veliko prinesel?“

„Hvala Bogu, bo že, bo že. Dolgove bom lahko vse poplačal, pa bo še ostalo za kako silo in potrebo. E, pa sem tudi delal in trpel kot črna živina!“

„Verjamem, verjamem. No, si boš pa doma odpočil. Ali greš kar naravnost?“

„Ne. Na pošti se bom še oglasil, tam bom dvignil še nekaj denarja: vsega nisem hotel nositi pri sebi. Popoldne enkrat jih bom prav iznenadil. Veš, nisem nič pisal.“

To te bodo veseli!“

„Upam da, če so le vsi zdravi?“

„Kolikor jaz vem, so. No, pa z Bogom, Naklen, moja pot gre tu v stran.“

„Z Bogom, Luka! Saj se še večkrat vidiva odslej!“

M. GARDNER

Samijarjeva Franca, ki je ves ta pogovor slišala, tekla je brž Maklenovim povedat, kaj bo popoldne. Pa skoro ji niso hoteli verjeti.

„Pa da ni nič pisal!“ otresal je z glavo stari Maklen.

„Pa res!“ dejala je gospodinja, „a mogoče je pa le!“

„I, sama sem ga videla in slišala,“ zatrjevala je Franca že nevoljna, da so tako maloverni, „boste videli, no.“

Vsa Maklenova hiša je bila vznemirjena. Ali bi mu šli na pošto naproti, ali bi kaj jedi pripravili, ali kaj bi — vse bi bilo dobro, pa zopet nič ni bilo prav ...

Tu pa pride Samijarjev Jaka, ki ni imel v glavi slame, k Maklenovim s svojimi harmonikami ter jim dá ta-le svēt:

„Vaš Tone misli, kako vas bo iznenadil; pa mi bomo njega še bolj. Oče, midva pojdeva do Križajevega hrasta in tam ga bova počakala in pozdravila, kakor se gre. To bo gledal!“

„Oh, pa res, ja res!“ bili so vsi zadovoljni.

In kar je Samijarjev Jaka nasvetoval, to sta s starim Maklenom tudi imenitno izpeljala.

Ko je popoldne kmalu po litanijah mladi Maklen stopal po znani poti proti domu, ter se prikazal izza ovinka že blizu Križajevega hrasta, nategne Jaka harmonike ter pozdravi Amerikanca. To so mu šla usta na smeh, staremu Maklenu pa tudi, ki je prinesel sinu v torbici piriho! In Tone se je moral tudi smejati in smejalo se je vse pri Maklenovih ...

Kajtimar.

Narava.

Po drevesih pevci
Se vzbudili so,
Po livadah zvončki
Zazvonili so.

Pesmi pomladanje
Kroginkrog doné,
Sreče in veselja
Trepeta srce.

Sreče in veselja
Trepeta srce,
Z mlado mu naravo
Misli se mlade ...

Gradiški.

Na polju.

Na polju solnce sije,
Na polju je pomlad,
Spet tisoč cvetek klije,
Obeta drevje sad.

Osulo se bo drevje,
Zatrli bo cvetke mraz,
In vila bo vejevje
Spet, vihra zimski čas.

Cveteča vigrad tvoja
Minila bode slej,
Že zdaj za stara svoja
Ti leta skrb imej!

Gradiški.

